

Република Србија
УПРАВНИ СУД
26 У. 16888/15
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца Фонда за хуманитарно право из Београда, ул. Дечанска бр. 12, против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број: 07-00-04846/2014-03 од 04.11.2015. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против обавештења Министарства унутрашњих послова Републике Србије у Београду 01 бр. 12311/14-2 од 05.12.2014. године због недобијања тражених информација по захтеву за приступ информацијама од јавног значаја, поднетом 18.11.2014. године. Наведеним обавештењем, у вези поднетог захтева за слободан приступ информацијама од јавног значаја којим је захтевано достављање депеше Секретаријата унутрашњих послова у Зрењанину, Министарства унутрашњих послова Републике Србије бр. 208 од 22.03.1999. године, Министарство унутрашњих послова је обавестило тужиоца да не поседује тражени документ.

У тужби, коју је Управном суду поднео дана 08.12.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законских разлога. Наводи да је жалбу туженом органу изјавио због недобијања тражених информација по поднетом захтеву, а да је сам одговор органа власти очигледно неистинит из разлога што је МУП Републике Србије тражени документ предао Међународном кривичном суду за бившу Југославију из чега јасно произлази да тај орган поседује тражени документ или барем копију. С тим у вези истиче да је исти документ доступан преко базе података Међународног кривичног суда за бившу Југославију коме се може приступити преко сајта тог суда. Наводи да се не може сматрати да је у конкретном случају орган власти обавештењем да не располаже траженим документом поступио по захтеву за слободан приступ информацијама од јавног значаја, имајући у виду члан 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја којим је прописана

обавеза органа власти да, уколико је тражена информација већ објављена и доступна у земљи или на интернету, у одговору на захтев означи носач информације где је и када тражена информација објављена. Самим тим надлежно министарство је било у обавези да га обавести да ли је тражена информација постала јавно доступна и где је објављена. Наводи да је повереник, с обзиром да је у конкретном случају постојала основана сумња да орган власти поседује тражену информацију а да исти није доказао да је поступио у складу са законским обавезама, имао овлашћење да изврши увид у носач информације, односно да правилно утврди све битне чињенице за одлучивање по поднетој жалби, у складу са чланом 26. Закона о приступу информацијама од јавног значаја. Сматра да се разлози изнети у оспореном решењу, да је орган власти поступио у складу са законом те да тужени нема надзорно овлашћење и да евентуално давање нетачне информације може бити само релевантно са становишта прекршајне или друге одговорности, не могу прихватити као правилни и законити, посебно имајући у виду да у предметном решењу није дат никакав одговор на поднети захтев да повереник предузме све радње на које је овлашћен по члану 26. Закона. С тим у вези истиче да је повређено и начело истине и начело оцене доказа јер је тужени орган био дужан да приликом одлучивања по жалби правилно и потпуно утврди све околности и чињенице од значаја за доношење законитог решења и предузме све радње на које је овлашћен по закону ради утврђивања чињеничног стања. На основу изнетог предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење туженог органа и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану. Наводи да је орган власти, у конкретном случају, поступио у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја самим обавештавањем тужиоца да тражену информацију не поседује. Истиче да је погрешан закључак тужиоца да је орган власти био дужан да поступи у складу са чланом 10. став 2. Закона и да обавести тужиоца да ли је и где тражена информација објављена из разлога што се ова одредба односи на ситуацију када орган власти располаже траженом информацијом али може тражиоцу да ускрати приступ истој из разлога што је информација већ објављена и учињена доступном јавности. Супротно томе, у конкретном случају се ради о ситуацији када орган власти не располаже траженом информацијом а да се из навода органа власти може закључити да исти није ни имао сазнања да је тражени документ објављен, већ да је за то сазнао управо из жалби тражиоца у поступцима пред Повереником. Истиче да је нетачан навод тужиоца да је орган власти доставио тражени документ Међународном кривичном суду за бившу Југославију јер се увидом у сајт наведеног суда може утврдити да је предметни документ достављен суду од стране браниоца у одређеном кривичном поступку а не од стране Министарства унутрашњих послова Републике Србије. Посебно истиче да, имајући у виду да је тражени документ објављен и учињен доступним јавности, тужиочево право на приступ информацијама није повређено.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац

захтевом за приступ информацијама од јавног значаја, поднетом Министарству унутрашњих послова Републике Србије, захтевао достављање копије депеше Секретаријата унутрашњих послова у Зрењанину бр. 208 од 22.03.1999. године. Поступајући по поднетом захтеву орган власти је актом 01 бр. 12311/14-2 од 05.12.2014. године обавестио тужиоца да не поседује тражени документ. Тужени орган је утврдио да је орган власти поступио по поднетом захтеву достављањем обавештења тужиоцу да не поседује тражени документ, односно, да је поступио у складу са одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па је поднету жалбу одбио, као неосновану. Оспореним решењем тужени орган је констатовао да чињеница да је тужилац изразио сумњу у наводе из достављеног одговора није могла утицати на другачију одлуку у овој управној ствари, с обзиром да евентуално давање нетачне информације може бити релевантно са становишта утврђивања постојања прекршаја или друге одговорности, независно од одлуке у предметном управном поступку.

Чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, прописано је да је орган власти дужан да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, између осталог, тражиоца обавести о поседовању информације.

По налажењу Управног суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је на правилно утврђено чињенично стање без повреда правила поступка од утицаја на другачије решење ове правне ствари, правилно применио материјално право, те за своју одлуку дао разлоге које, као довољне и у свему на закону засноване, прихвата и овај суд. Ово стога што је Управни суд утврдио да је оспореним решењем правилно одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против обавештења Министарства унутрашњих послова Републике Србије од 05.12.2014. године. Управни суд налази да је правилан, и у складу са цитираном одредбом Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, закључак туженог органа да је наведеним актом Министарства унутрашњих послова поступљено по поднетом захтеву тужиоца те да, имајући у виду да је тражени документ објављен и учињен доступним јавности, тужиочево право на приступ информацијама није повређено.

Суд је ценио све наводе тужбе, па налази да исти не могу бити од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.01.2016. године, 26 У. 16888/15

Записничар
Ана Ковачевић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

Je

PP/HM